

Апологія кохання: філософський вимір

Вінницький національний технічний університет

Анотація. У роботі розглядається питання філософії кохання, відмінності між різними видами особистого кохання, дослідження чи існує любов.

Ключові слова: кохання, філософія, любов.

Abstract. This work examined the problems of love in philosophy, difference between some kinds of love, study the existence of love

Keywords: love, philosophy, amour.

Постановка проблеми. Кохання складний та неоднозначний процес. Важливо знати та розуміти різницю між видами любові.

Актуальність дослідження. Дана галузь філософії існує досить давно. Питання кохання таке ж важливе, як розуміння сенсу життя.

Виходячи з цього **метою дослідження** є відображення процесу пізнання кохання та усвідомлення особистістю важливості даного феномену.

Виклад основного матеріалу. Любов є провідною потребою людини, головною можливістю укорінитись у суспільстві. Людина саме завдяки коханню перестала жити тваринним життям..

У своїй праці «Пристрасті душі» Рене Декарт відносить любов до перших шести пристрастей. У цій же роботі робиться спроба дати наукове пояснення феномену кохання. У роботі Еріха Фромма любов розглядається як мистецтво, яке необхідно постійно вдосконалювати. Одним з найвизначніших філософів, яких цікавила проблематика кохання був Платон. «Коханням називається жага до цілості та прагнення до неї» так визначає поняття кохання мислитель [1]. У своєму діалозі «Бенкет» філософ окреслює різноманіття питань, які виникають при осмисленні феномену кохання та намагається пояснити з наукової точки зору. Один з учасників вважає Ерота найдавнішим Богом. Аристофан, інший учасник діалогу, трактує кохання як первісне прагнення до цілості. [2] Е. Берн визначає кохання як найбільш благородне і повне з усіх відносин, і як таке що включає в себе найкраще з усіх інших видів стосунків: повагу, захоплення, пристрасть, дружбу та інтимність.

Незважаючи на постійний інтерес до дослідження феномену любові, її визначення, механізм розгортання, функції, які вона виконує, залишаються не до кінця зрозумілими. Адже, любов є не унітарним, одновимірним станом, а швидше складним багатоликим феноменом, що має місце у максимально широкому діапазоні людських взаємин.

Стародавня Греція славиться своїми легендами, одна з них вигадана Аристофаном, стосується кохання. Герої легенди мали сферичну форму, містили в собі 2 тіла, мали по 2 голови та подвійний комплект кінцівок. Окрім того, особи були трьох статей: чоловік + чоловік, жінка + жінка та чоловік + жінка. Міф пояснює природу виникнення традиційної й нетрадиційної орієнтацій. . Отож, кожен з нас – це половина людини, розрізана навпіл, яка усе своє життя шукає відповідну половину. Якщо

комусь все ж вдається зустріти подібного собі, то особу одразу ж охоплює дивовижне відчуття кохання, привязаності.

Незважаючи на вищесказане, відомі різні типи кохання. Відмінності між різними типами кохання обумовлені об'єктом кохання. Ф. Бекон визначає що подружнє кохання створює людський рід, дружнє кохання удосконалює його, а розпуснє кохання його знищує. [1] Проте, незважаючи на простоту та приземленість статевого кохання, воно не можливе без глибокого діалогізму.

В.С. Соловйов стверджує що суть материнського кохання криється у самопожертві матері, адже цей тип кохання не може гарантувати повної взаємності, пов'язано це з тим, що батьки та діти належать до різних поколінь. Материнське кохання закладає в людину усі таланти та ставлення до життя загалом. З.Фрейд висував таку думку, що усі діти у певному віці закохуються у своїх батьків, такі феномени отримали назву комплексу Електри та Едіпового комплексу (пов'язані з грецькою міфологією). Згідно з Едіповим комплексом хлопчик відчуває потяг до матері, а батька оцінює як свого суперника. Комплекс Електри відбиває таке саме ставлення з боку дівчинки до своїх батьків.

Дружнє кохання може замінити особистості статево кохання. Людина відчуває близькість, прив'язаність та теплоту без довгострокових зобов'язань та почуття сильної пристрасті.

Важилівою передумовою до самого себе, існування особистості є любо.. Крім того, "якщо хтось любить ближнього, але не любить себе, це доводить, що любов до ближнього не є справжньої," - пише Е.Фромм. А тому що любов "заснована на твердженні й повазі, те якщо людина не випробує цих почуттів у відношенні до самого себе, означає що їх і зовсім не існує." [3]

Висновки: Отже, кохання – це почуття глибокої прихильності до іншої особи, викликане хімічними та фізичними процесами, пов'язане з сексуальним тяжінням. Існують різні види кохання, які варіюються в залежності від об'єкта кохання та від ставлення людини до самої себе.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Філософія любови: Москва. Издательство политической литературы, 1990.
2. Платон. Банкет [Електронний ресурс]- http://www.e-reading.club/bookreader.php/1001335/Admin_-_PLATON.html .Дата звернення: 22.02.2016
3. Бичко І. Філософія: Підручник для студ. вищих закладів освіти. — 2. вид., стер. — К. : Либідь, 2002. — 408с.

Олена Андріївна Свентух – студентка групи МОЗ-14(б), факультет менеджменту, Вінницький національний технічний університет, Вінниця, e-mail: s-helen-a@yandex.ru

Науковий керівник: **Головащенко Ірина Олегівна** - кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри філософії та гуманітарних наук Вінницького національного технічного університету

Sventuh Olena A. – Department of Management, Vinnitsia National Technical University, Vinnitsia.
Supervisor : Holovashenko Iryna O. Phd of philosophy, Associate professor of the Philosophical Department in, Vinnitsia National Technical University, Vinnitsia.

